

Lieve John

Nicholas Sparks bij Boekeriej:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me (Het beste van mij)

The Longest Ride (De lange tocht)

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Dear John (Lieve John)

Nicholas Sparks

Lieve John

Het lot drijft hen steeds weer uit elkaar,
maar hoop houdt hun liefde levend.

ISBN 978-90-225-8626-6
ISBN 978-94-023-1256-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dear John*
Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Maggie McCall / Trevillion Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2006 Nicholas Sparks
Nederlandstalige uitgave © 2019 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een roman. Namen, personages, plaatsen en voorvallen zijn door de auteur verzonnen of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen, plaatsen of levende of overleden personen berust op toeval.

Voor Micah en Christine

Proloog

Lenoir, 2006

Wat betekent het om echt van elkaar te houden?

Er is een periode in mijn leven geweest dat ik het antwoord meende te weten: het betekende dat ik meer om Savannah gaf dan om mezelf, en dat we de rest van ons leven bij elkaar zouden blijven. Daar was niet eens veel voor nodig. Ze heeft ooit tegen me gezegd dat haalbare dromen de sleutel tot geluk waren, en haar dromen waren niet buitensporig. Trouwen, kinderen krijgen... het standaardplaatje. Ik zou een vaste baan hebben, we zouden in een huis met een wit hek eromheen wonen, en met ons busje of onze SUV zouden we de kinderen naar school brengen of naar de tandarts of naar voetbaltraining of naar pianoconcerten. Twee of drie kinderen, daar was ze nooit duidelijk over. Ik heb het idee dat ze te zijner tijd zou voorstellen de natuur haar gang te laten gaan en de beslissing aan God over te laten. Zo was ze – gelovig, bedoel ik – en dat was waarschijnlijk een van de redenen dat ik voor haar viel. Hoe onze levens ook zouden lopen, ik zag mezelf aan het eind van de dag naast haar in bed liggen. Dan zou ik haar vasthouden terwijl we praatten en lachten, veilig in elkaars armen.

Dat klinkt toch niet al te onrealistisch als twee mensen van elkaar houden? Nou dan. En hoewel iets in mij nog altijd wil

geloven dat dat kan, weet ik dat het niet zal gebeuren. Als ik hier straks wegga, kom ik nooit meer terug.

Voorlopig zit ik echter op een heuvel met uitzicht op haar ranch te wachten tot ik haar zal zien. Ze zal mij uiteraard niet zien. In het leger leer je om op te gaan in je omgeving en ik heb goed opgelet tijdens de lessen, want ik had geen zin om ergens diep in een Iraakse woestijn om te komen. Maar ik moest terug naar dit stadje in de bergen van North Carolina om erachter te komen wat er is gebeurd. Als je iets in gang zet, gaat dat gepaard met gevoelens van onrust, spijt bijna, tot je de waarheid kent.

Eén ding weet ik zeker: Savannah zal nooit weten dat ik vandaag hier ben geweest.

Het doet pijn dat ze zo dichtbij en toch zo onbereikbaar is, maar haar verhaal is niet meer het mijne. Ik heb er moeite mee gehad die eenvoudige waarheid te accepteren, want er was een tijd dat haar verhaal wel dat van mij was, maar dat was zes jaar en twee levens geleden. Daar hebben we uiteraard beiden herinneringen aan, maar ik ben erachter gekomen dat je herinneringen bijna tastbaar met je meedraagt en ook daarin verschillen we. Waar Savannah sterren in de nachtelijke lucht ziet, zie ik de enge lege ruimtes daartussenin. En in tegenstelling tot haar worstel ik met vragen die ik mezelf al talloze malen heb gesteld sinds de laatste keer dat we elkaar zagen. Waarom heb ik het gedaan? En zou ik het weer doen?

Ik was namelijk degene die er een punt achter heeft gezet.

De bladeren aan de bomen rondom me vertonen de eerste tekenen van hun trage overgang naar de kleur van vuur, ze vlammen op als de zon over de horizon gluuft. De vogels hebben hun ochtendlied ingezet en het ruikt naar dennenbomen en aarde, heel wat anders dan de zilte lucht waar ik vandaan kom. Straks gaat de voordeur open en zie ik haar. Ondanks de afstand tussen ons hou ik mijn adem in als ze de dageraad in

stapt. Ze rekt zich uit voordat ze de trap af gaat en naar de zijkant van het huis loopt. Achter haar glinstert de wei als een groene oceaan. Ze gaat door het hek. Een van de paarden hinnikt zacht bij wijze van begroeting en ook een ander paard doet dat, en mijn eerste ingeving is dat Savannah te klein lijkt om zo nonchalant tussen hen te lopen. Maar ze voelde zich altijd al op haar gemak bij paarden en dat is wederzijds. Enkele paarden eten gras bij het hek, voornamelijk renpaarden. Midas, haar zwarte arabier met witte sokjes, staat in zijn een-tje een stukje verderop. Ik ben ooit met haar wezen paardrijden, ben er gelukkig zonder kleerscheuren vanaf gekomen, en terwijl ik me wanhopig vastklampte, weet ik nog dat ik vond dat ze zo ontspannen in het zadel zat, alsof ze tv zat te kijken. Savannah neemt even de tijd om Midas te begroeten. Ze aait over zijn neus, fluistert iets tegen hem en klopt op zijn lendenen. Als ze zich omdraait en de kant van de stal op loopt, spitst hij zijn oren.

Ze gaat de stal in en komt naar buiten met twee emmers, waar waarschijnlijk haver in zit. Ze hangt de emmers aan twee palen van de omheining en een paar paarden draven ernaartoe. Als ze een stap naar achteren doet om ruimte te maken, zie ik haar haren wapperen in de wind. Ze pakt een zadel en een hoofdstel. Terwijl Midas eet, maakt ze hem klaar om te gaan rijden. Een paar minuten later leidt ze hem de weide uit naar de bospaden. Ze ziet er precies hetzelfde uit als zes jaar geleden. Ik weet dat het niet zo is – ik heb haar vorig jaar van dichtbij gezien en toen viel me op dat ze kraaienspootjes bij haar ooghoeken heeft – maar ik kijk nog door dezelfde bril. Voor mij zal ze altijd eenentwintig zijn en ik altijd drieëntwintig. Ik was in Duitsland gelegerd, dat was voordat ik naar Fallujah of Bagdad werd uitgezonden en voordat ik haar brief kreeg, die ik in de eerste weken van de campagne las op het station in As-Samawah, en ik was ook nog niet naar huis terug-

gekeerd voor de gebeurtenissen die de loop van mijn leven veranderden.

Nu, op mijn negenentwintigste, sta ik soms stil bij de keuzes die ik heb gemaakt. Het leger is nu het enige leven dat ik ken. Ik weet niet of ik daar boos of blij om moet zijn, het is nu eens het een en dan weer het ander, dat kan per dag verschillen. Als mensen ernaar vragen zeg ik dat ik een werkpaard ben, en dat meen ik. Ik woon nog steeds op de basis in Duitsland. Er staat misschien duizend dollar op mijn spaarrekening en ik heb al jaren geen date gehad. Ik ga niet meer zo vaak surfen als vroeger, zelfs niet als ik met verlof ben. In mijn vrije tijd ga ik met mijn Harley-Davidson toeren, dan rijd ik in noordelijke of zuidelijke richting, net waar ik zin in heb. Die Harley-Davidson was het op een na beste wat ik ooit voor mezelf heb gekocht, al heeft die me daar in Duitsland een fortuin gekost. De meeste van mijn dienstmaten zijn weg uit het leger. Waarschijnlijk word ik ergens in de komende maanden weer naar Irak gestuurd. Die geruchten gaan althans op de basis. Toen ik Savannah Lynn Curtis – voor mij zal ze altijd Savannah Lynn Curtis blijven – leerde kennen, had ik nooit kunnen denken dat mijn leven zo zou lopen, had ik nooit gedacht dat ik beroepsmilitair zou worden.

Maar ik leerde haar kennen, en dat maakt mijn huidige leven zo raar. Ik werd verliefd op haar toen we bij elkaar waren en ik ging nog meer van haar houden in de jaren dat we van elkaar gescheiden waren. Ons verhaal bestaat uit drie delen: een begin, een midden en een eind. En hoewel dat voor alle verhalen geldt, kan ik nog steeds niet bevatten dat ons verhaal niet eeuwig doorging.

Daar denk ik over na en dan komen stevast de herinneringen aan onze tijd samen naar boven. Dan denk ik weer aan hoe het begon, want die herinneringen zijn het enige wat ik nog heb.

DEEL I

I

Wilmington, 2000

Ik heet John Tyree. Ik ben geboren in 1977 en ben opgegroeid in Wilmington, North Carolina, een stad die er trots op is de grootste haven van de hele staat te hebben en die een lange levendige geschiedenis heeft, al heb ik tegenwoordig de indruk dat Wilmington bij toeval een stad is geworden. Het weer is er schitterend en de stranden zijn geweldig, maar Wilmington was niet klaar voor de golf van gepensioneerden uit New England die een plek zochten waar ze tegen lage kosten hun gouden jaren konden doorbrengen. De stad ligt op een landtong, ingeklemd tussen de Cape Fear River aan de ene kant en de oceaan aan de andere kant. Highway 17 – naar Myrtle Beach en Charleston – deelt de stad in tweeën en fungeert als hoofdweg. Toen ik klein was, reden mijn vader en ik in tien minuten van de historische buurt langs de Cape Fear River naar Wrightsville Beach. Er zijn echter zo veel verkeerslichten en winkelcentra bij gekomen dat je er nu soms wel een uur over doet, zeker in het weekend, als de toeristen massaal toestromen. Wrightsville Beach, dat op een eiland vlak voor de kust ligt, ligt in het uiterste noorden van Wilmington en is een van de populairste stranden van de staat. De huizen langs de duinen zijn belachelijk duur en de meeste worden de hele zomer verhuurd. De Outer Banks hebben een wat romanti-

schere uitstraling door de afgelegen ligging, de wilde paarden en die vlucht waar Orville en Wilbur Wright beroemd om zijn geworden, maar de meeste mensen die een strandvakantie boeken, hebben toch het liefst dat er een McDonald's of Burger King in de buurt is voor het geval de kinderen de lokale gerechten niet lusten, en ze willen volop keuze hebben als het om avondactiviteiten gaat.

Net als andere steden kent Wilmington goede en slechte buurten. Doordat mijn vader een vaste baan had die altijd zou blijven bestaan – hij bracht post rond – hadden wij het goed. Niet geweldig, maar goed. We waren niet rijk, maar woonden zo dicht bij de chique wijk dat ik naar een van de beste middelbare scholen van de stad kon. In tegenstelling tot hoe mijn vrienden woonden, was ons huis oud en klein. Een gedeelte van de veranda was doorgezakt, maar de tuin maakte veel goed. In de achtertuin stond een grote eik en toen ik acht was, heb ik van afvalhout dat ik van een bouwplaats had meegenomen, een boomhut gemaakt – zonder hulp van mijn vader (als hij met een hamer sloeg en dan een spijker raakte, was dat een wonder). Diezelfde zomer leerde ik mezelf surfen. Ik had toen al door moeten hebben dat ik heel anders was dan mijn vader, wat wel aantoonde hoe weinig je als kind weet van het leven.

Mijn vader en ik verschilden als dag en nacht van elkaar. Waar hij passief en in zichzelf gekeerd was, was ik altijd in de weer, en ik vond het vreselijk om alleen te zijn. Hij hechtte veel waarde aan onderwijs, ik ging naar school voor de gezelligheid en om te sporten. Hij had een slechte lichaamshouding en was geneigd te schuifelen als hij liep, ik ging van hot naar her en vroeg hem telkens om bij te houden hoe lang ik erover deed om naar het eind van de straat en weer terug te rennen. Op mijn dertiende was ik langer dan hij en een jaar later won ik van hem met armpjedrukken. Ook uiterlijk leken we niet op elkaar. Hij had donkerblond haar, lichtbruine ogen en sproe-

ten, ik had bruin haar en bruine ogen, en mijn olijfkleurige huid was in mei al bruin. Sommige burens verbaasden zich over die verschillen, wat begrijpelijk was, aangezien hij me in zijn eentje had grootgebracht. Toen ik ouder werd, hoorde ik hen soms fluisteren dat mijn moeder ervandoor was gegaan toen ik nog geen jaar oud was. Later vermoedde ik dat mijn moeder een ander had, al heeft mijn vader dit nooit bevestigd. Die zei alleen dat ze tot de conclusie was gekomen dat ze te jong was geweest om te trouwen en dat ze nog niet aan het moederschap toe was. Hij liet zich nooit negatief maar ook nooit positief over haar uit, al moest ik van hem wel voor haar bidden, waar ze ook was en wat ze ook had gedaan. ‘Je lijkt op haar,’ zei hij soms. Tot op de dag van vandaag heb ik haar nooit gesproken en daar heb ik ook geen behoefte aan.

Ik denk dat mijn vader gelukkig was. Ik verwoord het op die manier omdat hij zelden zijn emoties toonde. Een omhelzing of een zoen was een zeldzaamheid en als hij me al omhelsde of een zoen gaf, gebeurde dat zonder gevoel, alsof hij dat alleen maar deed omdat het zo hoorde en niet omdat hij dat wilde. Door hoe hij zijn best deed om voor me te zorgen weet ik dat hij van me hield, maar hij was drieënveertig toen ik geboren werd en ergens denk ik dat hij beter monnik dan vader had kunnen worden. Hij was de rustigste man die ik ken. Hij vroeg zelden hoe het met me ging. Hij werd nooit boos, maar maakte ook bijna nooit een grapje. Hij leefde volgens een vast stramien. Elke ochtend gaf hij me een bord met roereieren, geroosterd brood en gebakken spek, en tijdens het avondeten, dat ook door hem was klaargemaakt, hoorde hij mijn schoolverhalen aan. Twee maanden van tevoren maakte hij een afspraak bij de tandarts, op zaterdagochtend betaalde hij zijn rekeningen, op zondagmiddag deed hij de was en elke ochtend verliet hij om exact 07.35 uur het huis. Hij was sociaal onhandig en was dagelijks vele uren alleen als hij pakketjes en post

bezorgde in de brievenbussen op zijn route. Hij ging nooit met een vrouw uit en zat in het weekend ook niet urenlang met vrienden te pokeren. De telefoon ging soms wekenlang niet. En als hij ging, was het een telefonische verkoper of iemand die verkeerd verbonden was. Ik weet hoe zwaar het voor hem geweest moet zijn om mij in zijn eentje op te voeden, maar hij klaagde nooit, zelfs niet als ik hem teleurstelde.

De meeste avonden was ik in mijn eentje. Als zijn dagtaken erop zaten, ging mijn vader naar zijn studeerkamer om zich aan zijn munten te wijden. Dat was zijn grote passie. Het meest in zijn element was hij als hij in zijn studeerkamer zat en de nieuwsbrief van een muntenhandelaar, de *Greysheet*, las om te bepalen wat de volgende munt moest zijn die hij aan zijn verzameling zou toevoegen. Mijn grootvader was met de muntencollectie begonnen. De grote held van mijn opa was een zekere Louis Eliasberg, een financier uit Baltimore die als enige een complete verzameling had van alle munten die in de Verenigde Staten waren uitgegeven, inclusief alle variaties in data en munttekens. Zijn verzameling deed niet onder voor, of was misschien zelfs wel beter dan die van het Smithsonian, en na het overlijden van mijn grootmoeder in 1951 raakte mijn grootvader geobsedeerd door het idee om samen met zijn zoon een verzameling op te bouwen. In de zomer gingen mijn opa en mijn vader met de trein naar diverse muntinstellingen om de nieuwe munten uit eerste hand te bemachtigen of om diverse munttentoonstellingen in het zuidoosten van het land te bezoeken. Na verloop van tijd hadden mijn grootvader en mijn vader connecties met muntenhandelaren uit het hele land en mijn grootvader gaf door de jaren heen een fortuin uit aan het ruilen en verbeteren van zijn collectie. In tegenstelling tot Louis Eliasberg was mijn opa niet rijk – hij had een winkel in Burgaw maar sloot die toen supermarktketen Piggly Wiggly daar een winkel opende – en hij is nooit in de gelegenheid

geweest om de verzameling van Eliasberg te evenaren. Toch gaf hij elke extra dollar uit aan zijn muntenverzameling. Mijn grootvader heeft dertig jaar dezelfde jas gedragen, reed zijn hele leven in dezelfde auto en ik ben er vrij zeker van dat mijn vader bij de post is gaan werken in plaats van naar de universiteit te gaan omdat er geen geld was voor een vervolgopleiding. Mijn grootvader was een bijzondere man, dat zeker, en dat geldt ook voor mijn vader. Zo vader, zo zoon, zoals het spreekwoord luidt. Toen mijn opa op hoge leeftijd overleed, bleek in zijn testament te staan dat zijn huis verkocht moest worden en dat van de opbrengst nog meer munten gekocht moesten worden, iets wat mijn vader waarschijnlijk sowieso al zou hebben gedaan.

Tegen de tijd dat mijn vader de verzameling erfde, was die al vrij kostbaar. Toen de inflatie omhoogschoot en goud achthonderdvijftig dollar per ons deed, was de verzameling een klein fortuin waard, zo veel zelfs dat mijn zuinige vader met pensioen had kunnen gaan, en meer dan de verzameling een kwart eeuw later waard bleek te zijn. Maar mijn grootvader en mijn vader hadden het niet voor het geld gedaan. Ze deden het om de spanning bij het zoeken en om de onderlinge band die daardoor ontstond. Het had iets opwindends om lang en hard naar een bepaalde munt te zoeken, die uiteindelijk te vinden en dan te onderhandelen om de juiste prijs ervoor te betalen. Soms konden ze zich een munt veroorloven, soms niet, en elke munt die ze aan hun verzameling toevoegden was een schat. Mijn vader had gehoopt diezelfde passie met mij te delen, inclusief de opoffering die ervoor nodig was. Toen ik opgroeide, sliep ik in de winter onder extra dekens en ik kreeg maar één keer per jaar nieuwe schoenen. Er was nooit geld voor kleren voor mij, tenzij die bij het Leger des Heils vandaan kwamen. Mijn vader had niet eens een fototoestel. De enige foto die er ooit van ons twee is gemaakt, was bij een munten-

tentoonstelling in Atlanta. Een handelaar nam een foto toen we bij zijn kraam stonden en stuurde die per post naar ons toe. De foto heeft jarenlang op mijn vaders bureau gestaan. Op die foto heeft mijn vader zijn arm om mijn schouder geslagen en we kijken lachend in de lens. Ik hou een nikkel D Buffalo uit 1926 in perfecte staat vast, een munt die mijn vader vlak daarvoor had gekocht. Het was een van de zeldzaamste Buffalo's. Een maandlang aten we alleen hotdogs en bonen uit blik, omdat de munt duurder was dan hij had verwacht.

Ik zat er niet mee dat het verzamelen opofferingen vergde, althans, een aantal jaar vond ik dat niet erg. Toen mijn vader tegen mij over munten begon – ik zal een jaar of zes, zeven geweest zijn – sprak hij met me alsof ik zijn gelijke was. Als een volwassene, en zeker je vader, je als een gelijke behandelt is dat geweldig voor een jong kind en ik genoot van de aandacht, zoog de informatie als een spons in me op. Na verloop van tijd kon ik je precies vertellen hoeveel Saint-Gaudens dubbele adelaars er in 1927 geslagen waren in vergelijking met 1924 en waarom een in New Orleans geslagen *Barber dime* uit 1895 tien keer zo veel waard was als dezelfde munt die in dat jaar in Philadelphia was geslagen. Dat kan ik trouwens nog. In tegenstelling tot mijn vader verloor ik uiteindelijk de passie voor het verzamelen. Mijn vader leek nergens anders over te kunnen praten en nadat ik een jaar of zeven alle weekenden met hem had opgetrokken in plaats van met vrienden, wilde ik dat niet meer. Zoals de meeste jongens kreeg ik belangstelling voor andere zaken, voornamelijk voor sport, meisjes, auto's en muziek, en tegen de tijd dat ik veertien was, was ik zelden thuis. Mijn afkeer nam toe. En geleidelijk viel het me op dat wij anders leefden dan de meeste van mijn vrienden. Die hadden geld genoeg om naar de bioscoop te gaan of een hippe zonnebril te kopen, ik moest tussen de kussens van de bank geld zoeken om bij McDonald's een hamburger te kunnen ko-

pen. Sommige vrienden kregen voor hun zestiende verjaardag een auto, mijn vader gaf me een in Carson City geslagen zilveren Morgan-dollar uit 1883. Er lag een deken over onze versleten bank om de scheuren te bedekken, en voor zover ik wist waren we het enige huishouden zonder kabeltelevisie of magnetron. Toen onze koelkast het begaf, kocht hij een tweedehandskoelkast in een afgrijselijke kleur groen, een kleur die nergens anders in de keuken bij paste. Ik schaamde me en wilde niet dat mijn vrienden bij mij thuis zouden komen, en daar gaf ik mijn vader de schuld van. Dat slaat natuurlijk nergens op – als ik er zo mee zat dat we weinig geld hadden, had ik immers tegen betaling ergens gras kunnen gaan maaien of een baantje kunnen zoeken – maar zo was het. Ik was steekblind en oliedom, en ook al heb ik nu spijt van mijn onvolwassen gedrag, ik kan het niet terugdraaien.

Mijn vader merkte dat er iets tussen ons veranderd was, maar wist niet wat hij daaraan kon doen. Hij probeerde het wel, op de enige manier die hij kende, de enige manier die zijn vader kende. Hij had het over munten – het was het enige onderwerp waar hij gemakkelijk over praatte – en hij ging door met het klaarmaken van mijn ontbijt en mijn avondeten, maar we raakten steeds meer van elkaar vervreemd. Tegelijkertijd maakte ik me los van de vrienden die ik altijd had gehad. Die vormden groepjes die voornamelijk gebaseerd waren op de films waar ze naartoe gingen of de nieuwste shirts die ze in het winkelcentrum kochten. Ik werd een buitenstaander, iemand die slechts toekeek. Bekijk het maar, dacht ik. Op de middelbare school vind je altijd wel aansluiting bij anderen en ik trok steeds vaker op met verkeerde vrienden, die het allemaal geen barst kon schelen, waardoor ook ik me nergens meer wat van aantrok. Ik ging spijbelen, rookte en werd drie keer geschorst wegens vechten.

Ik stopte met sporten. Ik had tot mijn vijftiende aan Ameri-

can football, basketbal en hardlopen gedaan. Hoewel mijn vader als ik thuiskwam wel eens vroeg hoe het was gegaan, leek hij het vervelend te vinden als ik daar uitvoerig over vertelde, want hij wist duidelijk niets van sport. Hij had nooit in een team gezeten. Toen ik vijftien was is hij één keer komen kijken toen ik moest basketballen. Hij zat op de tribune, een wat aparte, kalende man met een versleten tweedjasje en twee verschillende sokken. Hoewel hij niet dik was, zat zijn broek strak bij zijn middel, waardoor hij drie maanden zwanger leek, en ik wilde niets met hem te maken hebben. Ik schaamde me voor hoe hij eruitzag en na de wedstrijd ontliet ik hem. Daar ben ik niet trots op, maar zo was ik toen.

Het ging van kwaad tot erger. In het laatste jaar van de middelbare school bereikte mijn rebellie het toppunt. Ik haalde al twee jaar steeds slechtere cijfers, eerder uit luiheid en onverschilligheid dan door gebrek aan intelligentie (denk ik graag), en een paar keer betrapte mijn vader me als ik 's avonds laat met een kegel het huis binnensloot. Op een keer werd ik door de politie thuisgebracht nadat ik op een feest met veel drank en drugs was geweest, en toen mijn vader me daarop huisarrest gaf, heb ik een paar weken bij een vriend gelogeed nadat ik tegen mijn vader was uitgevallen dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien. Toen ik weer thuiskwam zei hij niets. De volgende ochtend stond er zoals gewoonlijk een bord met roereieren, geroosterd brood en gebakken spek voor me klaar. Met mijn hakken over de sloot ging ik over en vermoedelijk heeft de school me alleen laten slagen omdat ze van me af wilden. Mijn vader maakte zich zorgen en soms begon hij, op zijn eigen voorzichtige manier, over een vervolgopleiding, maar ik had al besloten dat ik niet ging doorleren. Ik wilde werken, ik wilde een auto, al die materiële zaken waar het me achttien jaar lang aan had ontbroken.

Nadat ik mijn diploma had behaald, had ik het de hele zo-

mer niet over studeren en toen hij beseftte dat ik me zelfs niet bij een kleinere universiteit had aangemeld, sloot hij zich de rest van de avond op in zijn studeerkamer. De volgende ochtend bij het ontbijt met roereieren met spek zei hij geen woord. Later die avond probeerde hij een gesprek met me aan te knopen over munten, alsof hij terugverlangde naar onze vroegere kameraadschap.

‘Weet je nog die keer dat we naar Atlanta gingen en jij die nikkelen Buffalo vond waar we al jaren naar op zoek waren?’ vroeg hij. ‘Die keer dat er een foto van ons is genomen? Ik zal nooit vergeten hoe blij je toen was. Het deed me denken aan mijn vader en mij.’

Ik schudde mijn hoofd en alle frustratie over het leven met mijn vader kwam naar de oppervlakte. ‘Ik ben je gezeik over munten spuugzat!’ schreeuwde ik tegen hem. ‘Ik wil er niets meer over horen! Verkoop die stomme rotverzameling en ga iets anders doen, maakt niet uit wat.’

Mijn vader zei niets, maar ik zal nooit de gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht vergeten toen hij zich uiteindelijk omdraaide en naar zijn studeerkamer liep. Ik had hem gekwetst en al hield ik mezelf voor dat dit niet mijn bedoeling was geweest, diep vanbinnen wist ik dat ik mezelf voorloog. Vanaf dat moment sprak mijn vader nog maar zelden over munten. En ik begon er niet over. Het werd een gapend gat tussen ons, met als gevolg dat we elkaar niets meer te zeggen hadden. Een paar dagen later viel het me op dat de enige foto van ons twee weg was, alsof hij meende dat ik al aanstoot zou nemen aan de geringste verwijzing naar munten. Dat was toen waarschijnlijk ook zo, en hoewel ik ervan uitging dat hij de foto had weggegooid, zat ik daar niet mee.

Ik had nooit overwogen om in het leger te gaan. Hoewel er in het oosten van de staat North Carolina veel legeractiviteit is – er liggen zeven bases binnen een paar uur rijden van Wil-

mington – was het leger in mijn ogen iets voor losers. Wie wilde er nu gecommandeerd worden door een stel strooplikkers met *crew cuts*? Mij niet gezien, en zo dacht vrijwel iedereen bij mij op de middelbare school erover, met uitzondering van een paar jongens die een deels door het leger betaald lesprogramma volgden. De meeste leerlingen met een goed stel hersens gingen naar de University of North Carolina of naar de North Carolina State University. De minder slimme leerlingen bleven in Wilmington en hadden het ene flutbaantje na het andere, dronken bier en hingen wat rond. Om kort te gaan, ze meden alles waar ook maar iets van verantwoordelijkheid bij kwam kijken.

Ik viel in die laatste categorie. In de jaren nadat ik mijn diploma had behaald, had ik allerlei baantjes: ik was hulpkelner bij Outback Steakhouse, controleerde toegangskaartjes bij de plaatselijke bioscoop, laadde en loste dozen bij Staples, bakte flensjes bij Waffle House en stond achter de kassa in toeristenwinkeltjes die prullerige souvenirs verkochten aan mensen van buiten de regio. Ik gaf alles uit wat ik verdiende, had geen enkele ambitie om carrière te maken en werd overal ontslagen. Een tijdlang deed dat me niets. Ik leefde zoals ik dat wilde. Ik ging tot 's avonds laat surfen, sliep uit en doordat ik nog thuis woonde, was ik geen geld kwijt aan dingen als huur, eten, verzekering of sparen voor later. Bovendien deden mijn vrienden het niet beter dan ik. Ik kan me niet herinneren dat ik ongelukkig was, maar na een tijdje werd ik dit leventje zat. Niet het surfen – in 1996 leverden de orkanen Bertha en Fran enkele van de beste golven in jaren op – maar het na afloop aan de bar hangen bij Leroy's. Het drong tot me door dat elke avond hetzelfde verliep. Ik dronk een paar biertjes, kwam iemand tegen die bij me op school had gezeten, die vroeg dan wat ik deed en dat vertelde ik en dan vertelde hij aan mij wat hij nu deed. Je hoefde geen genie te zijn om te snappen dat het

zo niets met ons zou worden. Zelfs als ze op zichzelf woonden, wat niet voor mij gold, geloofde ik hen niet als ze vertelden dat ze een leuke baan hadden als slotengraver, glazenwasser of vervoerder van chemische toiletten, want ik wist maar al te goed dat dit niet de baan was waar ze als kind van hadden gedroomd. Ik mocht op school dan niets hebben uitgevoerd, ik was niet dom.

In die periode dateerde ik met tientallen vrouwen. Er waren altijd vrouwen bij Leroy's. De meeste dates zijn me niet bijgebleven. Ik gebruikte vrouwen en liet me door hen gebruiken, waarbij ik mijn gevoelens nooit liet blijken. Alleen mijn relatie met Lucy duurde langer dan een paar maanden en korte tijd dacht ik dat ik verliefd op haar was, waarna we onherroepelijk uit elkaar groeiden. Ze studeerde aan de University of North Carolina, was een jaar ouder dan ik en wilde na haar afstuderen in New York gaan werken. 'Ik hou van je,' zei ze op onze laatste avond samen tegen me, 'maar jij en ik willen verschillende dingen. Je zou zo veel meer uit je leven kunnen halen, maar om een of andere reden vind je het prima zoals het nu gaat.' Ze had gearzeld voor ze verder sprak. 'Maar wat ik nog vervelender vind, is dat ik niet weet wat je nou echt voor me voelt.' Ik wist dat ze gelijk had. Kort daarop stapte ze zonder afscheid van me te nemen op een vliegtuig. Een jaar later, nadat ik via haar ouders haar telefoonnummer had gekregen, belde ik haar. Het gesprek duurde twintig minuten. Ze was verloofd met een advocaat, vertelde ze me, en ze gingen in juni trouwen.

Het telefoontje deed me meer dan ik had gedacht. Ik was die dag – weer eens – ontslagen en ging zoals gewoonlijk naar Leroy's om mezelf te troosten. Daar zat het gebruikelijke stelletje losers en opeens besepte ik dat ik er geen zin in had om weer een zinloze avond te doen alsof ik mijn leven prima op orde had. Ik kocht een sixpack bier en ging op het strand zit-

ten. Voor het eerst in jaren dacht ik na over mijn leven en ik vroeg me af of ik mijn vaders raad moest opvolgen en toch naar de universiteit moest gaan. Ik was echter al zo lang niet meer naar school geweest dat het een bizar en belachelijk idee leek. Noem het toeval of pech, maar net op dat moment renden er twee mariniers langs. Ze waren jong en fit, en straalden zelfverzekerdheid uit. Wat zij konden, kon ik ook, hield ik mezelf voor.

Ik dacht er een paar dagen over na en uiteindelijk kwam het door mijn vader dat ik de knoop doorhakte. Niet dat ik het er met hem over had, want in die tijd spraken we niet met elkaar. Toen ik op een avond naar de keuken liep, zag ik hem zoals altijd aan zijn bureau zitten. Ditmaal keek ik eens goed naar hem. Hij was zo goed als kaal en de paar haren bij zijn oren waren zilvergrijs. Hij naderde zijn pensioen en opeens bedacht ik dat ik het recht niet had hem teleur te stellen na alles wat hij voor me had gedaan.

En dus ging ik in het leger. Eerst wilde ik bij de marine, want met mariniers was ik het meest vertrouwd – op Wrightsville Beach waren altijd veel mariniers van Camp Lejeune of Cherry Point te vinden – maar uiteindelijk werd het de landmacht. Ik bedacht dat ik hoe dan ook een geweer zou krijgen, maar wat de doorslag gaf, was dat de rekruteringsmedewerker van de marine zat te lunchen toen ik langskwam, waardoor hij niet direct beschikbaar was, terwijl de rekruteringsmedewerker van de landmacht – wiens kantoor daar recht tegenover lag – wel meteen tijd voor me had. Het was dus eerder een spontaan dan een weloverwogen besluit, maar ik zette mijn handtekening op de stippellijn voor een periode van vier jaar en toen de rekruteringsmedewerker me bij mijn vertrek op de rug sloeg en feliciteerde, vroeg ik me af waar ik aan begonnen was. Dat was eind 1997. Ik was twintig.

Bootcamp op Fort Benning was net zo erg als ik had gedacht.